2 Ioan - Comentarii W. McDonald

În 2Ioan apostolul se prezintă drept bătrânul. Asta ar putea fi o referire la vârsta sa sau la poziţia oficială deţinută în cadrul bisericii. Cât priveşte vârsta, Ioan a fost ultimul dintre apostoli care a petrecut timp în compania Domnului Isus. Ca poziţie oficială, negreşit el a fost un episcop sau supraveghetor. Astfel, nu suntem nevoiţi să alegem una din două explicaţii, întrucât ambele sunt corecte.

Sintagma: „Către aleasa doamnă" nu este lesne de explicat. Există trei concepţii larg răspândite.

(1) Unii cred că aleasa doamnă este biserica, numită în alte locuri din Scriptură Mireasa lui Cristos, sau o biserică locală.

(2) Alţii cred că Scrisoarea a fost adresată „către aleasa Kyria" - numele ei fiind Kyria. Acesta ar putea fi echivalentul în greacă al termenului aramaic: Marta (ambele înseamnă „doamnă"). Variantă mai puţin probabilă, întrucât termenul din greacă pentru ales (Eklekte, „Electa") ar putea fi înţeles ca nume, substantiv propriu iar termenul „doamnă" ca o formulă de adresare: „Doamna Electa."

(3) Alţii cred că Ioan se adresează unei doamne creştine al cărei nume nu este precizat, care, alături de toţi ceilalţi credincioşi, se află printre aleşii lui Dumnezeu - aleşi în Cristos înainte de întemeierea lumii.

Noi preferăm ultima dintre interpretări şi credem că este deosebit de semnificativ faptul că acest avertisment împotriva învăţătorilor anti-creştini se găseşte într-o scrisoare adresată unei femei. Păcatul a pătruns în lume prin înşelarea Evei de către Satan. „Femeia, fiind amăgită, a căzut în călcarea poruncii" (1Timotei 2:14). Pavel se referă la învăţătorii falşi care lansează apeluri deosebit de puternice la adresa femeilor. Astfel ei pătrund în case şi le prind în mrejele lor pe „femeile credule, împovărate de păcate şi stăpânite de felurite pofte", care sunt dispuse să asculte pe oricine şi totuşi „nu pot ajunge niciodată la cunoştinţa adevărului"

(2Timotei 3:6,7). Chiar în zilele noastre membrii cultelor deraiate se duc pe la casele oamenilor în timpul zilei, când bărbatul este de obicei ia serviciu. Copiii trebuie să fie şi ei avertizaţi cu privire la pericolul învăţătorilor falşi.

Ioan afirmă că o iubeşte pe această aleasă doamnă şi... copiii ei... în adevăr. Cei care sunt mântuiţi se găsesc într-o minunată părtăşie, iubindu-i pe unii care, în alte împrejurări, nu i-ar fi iubit deloc, dacă nu ar fi fost dragostea lor comună pentru adevărul lui Dumnezeu. Adevărul lui Dumnezeu este cel care leagă inimile între ele - inimile celor care au cunoscut adevărul.

Datorită adevărului are două explicaţii posibile. Poate să se refere la motivul pentru care ii iubim pe toţi sfinţii sau poate ne oferă motivul pentru care a scris Ioan această scrisoare. Ambele sunt sensuri valabile. Adevărul care rămâne în noi şi va fi cu noi pentru veci. Aici adevărul se poate referi la:

(1) Domnul Isus Cristos, Care a spus: „Eu sunt... adevărul" (Ioan 14:6);

(2) la Duhul Sfânt: „Duhul este adevăr" (1Ioan 5:6; vezi Ioan 14:16,17); sau

(3) la Biblie. „Cuvântul Tău este adevărul" (Ioan 17:17).

Oare nu trebuie să ne oprim aici şi să ne minunăm de faptul că suntem susţinuţi de aceştia Trei şi că ei sunt cu noi pe veci?

Salutul lui Ioan este „Harul, îndurarea şi pacea să fie cu voi." (textul critic şi cel majoritar spun: „noi". Cuvintele din greacă pentru voi/noi, pentru pe voi/pe noi şi al vostru/al nostru se deosebesc unele de altele doar printr-o literă, de unde şi problemele întâmpinate de cei care au copiat manuscrisele)

Harul este favoarea nemeritată acordată celor care merită exact opusul.

Îndurarea este compasiunea manifestată faţă de cei ce sunt vinovaţi şi nenorociţi.

Pacea este relaţia armonioasă ce decurge din harul şi îndurarea lui Dumnezeu. Toate aceste trei binecuvântări sunt de la Dumnezeu Tatăl şi de la Domnul Isus Cristos.

Tatăl este Izvorul iar Fiul este Canalul. În plus, ei sunt în adevăr şi dragoste, şi niciodată pe cheltuiala oricăreia dintre aceste virtuţi.

În acest punct, Ioan îşi exprimă bucuria să afle că unii din copiii alesei doamne umblau în adevăr.

Adevărul nu este doar ceva în care trebuie să credem cu mintea, ci ceva care trebuie trăit în viaţa şi comportarea noastră de zi cu zi. După cum Domnul Isus a fost întruchiparea vie a adevărului, tot aşa El Se aşteaptă ca vieţile noastre să fie mărturii aduse adevărului.

În versetele 5 la 9, apostolul pare să ne ofere un scurt rezumat al Primei sale Epistole. Acolo el a enumerat testele vieţii. Acum, în versetele acestea, el repetă ultimele trei din aceste teste - testul iubirii (versetul 5), testul ascultării (versetul 6) şi testul doctrinei (versetele 7-9).

Mai întâi, el le aminteşte cititorilor despre porunca de a iubi pe semenii lor credincioşi. Iubirea, în esenţa ei, este aici dăruirea plină de abnegaţie în folosul altora. Nu este nicidecum atitudinea de felul: „Oare ce voi putea obţine de la persoana aceasta?", ci „Ce aş putea face pentru persoana respectivă?" În acest caz, se va dovedi că dragostea este o umblare după poruncile Sale. Nu putem iubi cu adevărat, în sensul divin al cuvântului, dacă nu umblăm în ascultare de Domnul şi de adevărul lui Dumnezeu.

Asta ne conduce la testul doctrinei. Marea întrebare care se pune este: „A devenit Dumnezeu cu adevărat Om în Persoana lui Isus Cristos?" Răspunsul este un hotărât „Da!" Gnosticii credeau că Cristosul divin a venit asupra lui Isus din Nazaret pentru un timp. Dar Ioan insistă că Isus Cristos a fost, este şi în veci va fi Dumnezeu.

Prin urmare, el îşi avertizează cititorii: „Luaţi seama la voi înşivă, ca noi să nu pierdem lucrurile pentru care am lucrat, ci să primim o răsplată deplină." Cu alte cuvinte, rămâneţi tari în adevărul privitor la Domnul Isus Cristos, pentru ca truda noastră în mijlocul vostru să nu fi fost în

zadar şi ca noi (apostolii şi cei care le-au urmat) să primim o răsplată deplină.

Când spune Ioan: „Oricine transgresează (textul critic: „o ia înainte" sau „progresează" - proagon, în loc de transgresează - parabainon din textul majoritar) şi nu rămâne în doctrina lui Cristos", el se referă la învăţătorii falşi. A transgresa înseamnă a trece peste hotarele îngăduite. Este exact ceea ce fac cultele deraiate, pretinzând că posedă o nouă lumină şi propovăduind doctrine pe care Dumnezeu nu ni le-a descoperit în Cuvântul Său. Eu nu rămân înăuntrul hotarelor revelaţiei creştine, nu rămân în învăţătura (doctrina) lui Cristos, adică, după toate probabilităţile, în învăţăturile pe care Cristos însuşi le-a adus.

Cuvintele ar mai putea însemna: tot ce ne învaţă Biblia despre Cristos. Apostolul subliniază în versetul 9 că un membru al unei secte deraiate poate pretinde că-L cunoaşte pe Dumnezeu, dar dacă nu crede în Dumnezeirea absolută şi în umanitatea absolută a Domnului Isus, el nu îl are pe Dumnezeu deloc. Dumnezeu poate fi cunoscut doar prin Fiul Său. „Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine" (Ioan 14:6).

Aici se află miezul epistolei, întrucât ni se dau sfaturi de mare preţ cu privire la modul în care trebuie să ne purtăm cu învăţătorii falşi care ne bat la uşă. Ioan nu se referă la vizitatorii ocazionali, ci la propovăduitorii unor învăţături anticreştine. Se cuvine oare să-i poftim înăuntru? Să le oferim o ceaşcă de cafea? Să-i ajutăm financiar? Să cumpărăm literatura oferită de ei? Răspunsul este că nu trebuie să-i primim şi nu trebuie să-i salutăm. Oamenii aceştia sunt duşmani ai lui Cristos. A le oferi ospitalitate înseamnă a ne situa de partea celor care se împotrivesc Mântuitorului nostru. Uneori am putea primi în casă o asemenea persoană fără să ştim că îl tăgăduieşte pe Domnul. Dar atunci când ştim sigur că cineva este un învăţător fals, ar fi un act de neloialitate faţă de Cristos să ne împrietenim cu un atare om. Versetele acestea nu se aplică la vizitatori, în general. Adesea invităm în căminul nostru necredincioşi, în efortul de a-i câştiga la Cristos. Dar aici avem de a face cu o chestiune legată de învăţătorii religioşi care tăgăduiesc Dumnezeirea şi umanitatea lui Isus Cristos, cum explică şi C. F. Hogg:

„Nu trebuie făcut nici un lucru care să dea impresia că ofensa adusă împotriva lui Cristos ar fi un lucru de nimic sau să-l punem pe delicvent în poziţia în care ar putea să-i influenţeze şi pe alţii.”

Ioan ar fi dorit să spună mai multe alesei doamne. Dar el se opreşte din scris în acest punct, în speranţa că va putea efectua în curând o vizită personală, când va putea vorbi faţă în faţă. Cu cât mai satisfăcător este să poţi vorbi în cadrul unei întâlniri în persoană decât să scrii pe hârtie cu cerneală! Şi cu cât mai minunat va fi să-L vedem pe Mântuitorul faţă în faţă decât să-L vedem cu ochii credinţei, ca în prezent! Cu adevărat atunci bucuria noastră va fi deplină!

Aşadar Ioan încheie: „Copiii surorii tale alese te salută." Nu ştim cine au fost aceştia, dar îi vom întâlni într-o zi şi ne vom bucura de părtăşia cu ei şi cu preaiubitul apostol Ioan, care a redactat această scrisoare. Şi, lucrul cel mai minunat dintre toate, ne vom întâlni cu însuşi Mântuitorul. Amin.

clickbible.org